

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Viléma Šetka a soudců Mgr. Martiny Andělové a JUDr. Martina Vícha ve věci

žalobkyně: **T. P. N. D.**, narozená dne „X“
bytem „X“
zastoupená advokátem Mgr. Markem Eichlerem
sídlem Stanislava Kostky Neumanna 2052, 407 47 Varnsdorf

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra - Komise pro rozhodování ve věcech pobytu
cizinců**, IČO 00007064,
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4 - Nusle

o žalobě proti rozhodnutí ze dne 26. 11. 2022, č. j. MV-173224-4/SO-2021

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se žalobou podanou u zdejšího soudu dne 31. 12. 2021 domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 11. 2021, č. j. MV-173224-4/SO-2021, jímž bylo zamítnuto její odvolání a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, č. j. OAM-12395-2/DP-2021 ze dne 27. 8. 2021, kterým bylo zastaveno řízení o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání (provozování živnosti) podle § 66 odst. 1 písm. c) zák. č. 500/2004 Sb., neboť

Shodu s prvopisem potvrzuje I. K.

žalobkyně v řízení před správním orgánem prvního stupně nedoložila požadované zákonné náležitosti žádosti o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání (doklady o bezdlužnosti cizince) a neprokázala, že nemohla vady v žádosti řízení před tímto správním orgánem odstranit.

2. Žalobkyně žalovanému správnímu orgánu vytýkala, že naprosto nesprávným a konkrétní situaci žalobkyni nepřiléhavým způsobem aplikoval zákonná ustanovení a dopustil se zásadních chyb v aplikaci a výkladu právních norem a zatížil tak své rozhodnutí nezákonností a nepřezkoumatelností. Žalobkyně především nesouhlasí s tím, že správní orgán správní řízení o její žádosti zastavil místo toho, aby vydal meritorní rozhodnutí a žalovaný se následně dopustil stejného pochybení, když tento postup svým rozhodnutím aproboval. Žalobkyně v tomto ohledu odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 4 As 11/2011 ze dne 21. 3. 2013, ze kterého dovozuje, že správní orgán I. stupně nebyl oprávněn postupovat podle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu, podle něhož řízení o žádosti správní orgán usnesením zastaví, jestliže žadatel v určené lhůtě neodstranil podstatné vady žádosti, které brání pokračování v řízení. Primární účel správního řízení deklaruje vydání meritorního správního rozhodnutí, tedy rozhodnutí, jímž se v určité věci zakládají, mění nebo ruší práva anebo povinnosti jmenovitě určené osoby nebo jímž se v určité věci prohlašuje, že taková osoba práva nebo povinnosti má anebo nemá. Podmínkou vydání takového rozhodnutí je přitom věcné posouzení žádosti účastníka. Zastavení řízení bez meritorního přezkumu žádosti v tomto smyslu představuje výjimku zpravidla pro ty případy, kdy vůbec není možné se předmětem řízení zabývat. Žalobkyně tedy namítala porušení ust. § 66 odst. 1 písm. c) a rovněž porušení § 9 správního řádu. Z uvedeného dále dovozuje, že institut zastavení je vyhrazen pro případy, kdy se nelze předmětem řízení zabývat a toto je pak zřejmě přímo z podané žádosti, správní orgány neprovádí další dokazování. Žalobkyně má proto za to, že správní orgán I. stupně se v jejím případě dopustil nesprávného procesního postupu, když řízení o žádosti zastavil dle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu, pokud měl možnost žádost meritorně posoudit a případně následně zamítnout. Žalovaný pak toto nezákonné rozhodnutí plně aproboval. Žalobkyně dále vznášela námitku přepjatého formalismu, a to primárně ve vztahu k nepřijetí doložení dokladů a též v souvislosti s přiměřeností rozhodnutí. Přepjatý formalismus je konstantní judikaturou označován za zcela nezákonný a v příkrém rozporu s ústavními principy demokratického státu. V této souvislosti žalobkyně namítala taktéž postup, že žalovaný neakceptoval předložení požadovaných dokladů v rámci odvolacího řízení v souladu s ust. § 82 odst. 4 správního řádu. Z předložených dokladů je patrné, že byly vyhotoveny až po zamítavém rozhodnutí, tudíž zde byla možnost je akceptovat jako nové skutečnosti, což však žalovaný neučinil. Z předložených dokladů vyplývá, že příjem rodiny žalobkyně je dostatečný a nic tedy nebránilo kladnému vyřízení žádosti v rámci autoremedury. Žalobkyně opětovně namítala, že prostřednictvím nesprávného nezákonného postupu správního orgánu I. stupně, tedy v důsledku procesního usnesení dle správního řádu namísto vydání meritorního rozhodnutí, se správní orgány obou stupňů účelově vyhnuly své zákonné povinnosti zakotvené v § 174a zákona o pobytu cizinců, tedy povinnosti zkoumat přiměřenost dopadů všech rozhodnutí dle tohoto zákona. K tomu žalobkyně doplnila, že na území České republiky má vytvořeno veškeré zázemí, v ČR má svého syna N. M. Ch., narozen „X“, který má již řadu let povolen trvalý pobyt, se kterým žije ve společné domácnosti. Žalobkyně žije na území ČR již od roku 2008, tedy 13 let, kdy zde nikdy nepáchala trestnou činnost ani se nijak neprovinila. Žalobkyně na území ČR řádně podniká, obstarává finanční prostředky pro obživu celé rodiny. S ohledem na Shodu s prvopisem potvrzuje I. K.

uvedené skutečnosti je rozhodnutí žalovaného jednoznačně nepřiměřené. Žalobkyně navrhla, aby krajský soud napadené rozhodnutí žalovaného v celém rozsahu zrušil a věc vrátil žalovanému správnímu orgánu k dalšímu řízení.

3. Žalovaný k výzvě soudu předložil správní spis a písemné vyjádření k žalobě, v němž navrhl zamítnutí žaloby pro nedůvodnost. Žalovaný uvedl, že trvá na zákonnosti a správnosti napadeného rozhodnutí, na které v podrobnostech odkazuje a žaloba nepřináší žádnou relevantní argumentaci, která by správnost a zákonnost napadeného rozhodnutí zpochybňovala. Napadené rozhodnutí nelze považovat za nezákonné, věcně nesprávné, vnitřně rozporné a rovněž nepřezkoumatelné. Žalovaný se v odůvodnění napadeného rozhodnutí řádně vypořádal se všemi odvolacími námitkami. Žádné z procesních práv žalobkyně nebylo porušeno. Vzhledem k tomu, že žalobkyně ve stanovené a ani dodatečně ke dni vydání napadeného usnesení nedoložila všechny zákonem požadované náležitosti žádosti, správní orgán I. stupně nemohl předmětnou žádost z obsahového hlediska projednat a vydat tak meritorní rozhodnutí, nýbrž musel o předmětné žádosti procesně rozhodnout. Byla to právě žalobkyně, kterou tížilo břemeno tvrzení a břemeno důkazní v řízení o její žádosti. Správní orgán I. stupně neměl povinnost žalobkyni vyzývat znovu a opakovaně k dodání téhož dokladu, takový postup mu žádné výslovné ustanovení zákona neukládá. Zůstala-li žalobkyně i přes poučení o vadě žádosti nečinná, nelze následky v podobě zastavení řízení o žádosti přičítat k tíži správnímu orgánu I. stupně a žalobkyně ani nepožádala o prodloužení lhůty k odstranění vad žádosti. Bylo tak pouze na žalobkyni, jakým způsobem zajistí obstarání náležitostí spojených s řízením o její žádosti. Dodržování právních předpisů nelze považovat za přepjatý formalismus, ale za interpretaci příslušných procesních předpisů dle ustálené judikatury a v souladu se zavedenou správní praxí. Žalovaný rovněž nesouhlasil, s ohledem na případ žalobkyně, že tato nemohla předmětné doklady ve smyslu § 82 odst. 4 zák. č. 500/2004 Sb. doložit dříve, tedy v určené lhůtě ke dni vydání napadeného usnesení, neboť důvody pro takový postup jsou zcela odlišné a svědčí spíše o vlastní nedbalosti žalobkyně, tedy její nečinnosti a nedostatečné procesní aktivitě. Pokud jde o otázku přiměřenosti dopadu do rodinných a soukromých poměrů, tato se neposuzuje v případě procesního rozhodnutí, neboť tímto rozhodnutím je ukončeno řízení dříve, než bylo možno přistoupit k vlastnímu posouzení situace cizince. Žalovaný navrhl, aby krajský soud žalobu zamítl s tím, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
4. Při jednání soudu konaném dne 23. 1. 2023 žalobkyně prostřednictvím právního zástupce odkázala na žalobní tvrzení a její argumentaci, navrhla vyhovění žalobě a přiznání náhrady nákladů řízení. Žalovaný se k jednání soudu písemně omluvil a souhlasil s projednáním a rozhodnutím věci v jeho nepřítomnosti.
5. Krajský soud shledal, že jsou splněny podmínky řízení, žaloba je přípustná, byla podána včas a osobou oprávněnou, přičemž nebyla zjištěna žádná vada, k níž by byl soud povinen přihlédnout z úřední povinnosti. Po přezkoumání skutkového a právního stavu věci dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.
6. Ze správního spisu vyplývá, že dne 25. 5. 2021 žalobkyně podala žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání, přičemž byla správním orgánem I. stupně výzvou ze dne 25. 5. 2021, kterou téhož dne převzal její zmocněnec, vyzvána, aby odstranila vady žádosti spočívající v absenci dokladů podle § 170e odst. e) zák. č. 326/1999 Sb., a to konkrétně, že žalobkyně nepředložila k žádosti

Shodu s prvopisem potvrzuje I. K.

doklad vydaný příslušným finančním úřadem prokazující, že nemá evidován nedoplatek u orgánu Finanční správy ČR a dále nepředložila doklad vydaný příslušnou okresní (městskou) správou sociálního zabezpečení o tom, že nemá u tohoto orgánu státní správy evidován nedoplatek na pojistném, na sociálním zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti. Ve výzvě byla žalobkyně poučena, že tyto doklady má doložit ve lhůtě 30 dnů od doručení výzvy a pokud tak neučiní a specifikované vady ve lhůtě neodstraní, bude řízení o žádosti podle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu zastaveno. Žalobkyně požadované doklady nedoložila, a proto správní orgán I. stupně řízení o její žádosti usnesením ze dne 27. 8. 2021 zastavil. Proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně odvolání, a to dne 23. 9. 2021, ve kterém uvedla, že čekala dlouhou dobu na doklad o bezdlužnosti od příslušného finančního úřadu, při vstupu do České republiky nikdy zákon neporušila a požádala, aby příslušný odvolací orgán případ přezkoumal a ponechal její pobyt v platnosti. Současně předložila doklad o bezdlužnosti vydaný českou správou sociálního zabezpečení ze dne 13. 9. 2021 a potvrzení finančního úřadu o neexistenci daňových nedoplatků ze dne 31. 8. 2021, předmětné doklady o bezdlužnosti žalobkyně byly vydány po rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Žalovaný usnesením ze dne 26. 11. 2021 odvolání zamítl a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil. Rozhodnutí bylo doručeno zmocněnci žalobkyně dne 15. 12. 2021.

7. Nejprve se soud k námitce žalobkyně zabýval zákonností postupu správního orgánu I. stupně, jenž podle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu zastavil řízení o její žádosti o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu z důvodu neodstranění vad podání. Podle § 46 odst. 7 ve spojení s § 31 odst. 1 písm. a), d) a e) zákona o pobytu cizinců platí, že k žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání je cizinec povinen předložit cestovní doklad, doklad o zajištění ubytování po dobu na území, fotografie, doklady prokazující podle stanovených podmínek úhrnný měsíční příjem cizince a společně s ním posuzovaných pobývajících na území, doklad o zápisu do příslušného rejstříku, seznamu nebo evidence, doklad prokazující bezdlužnost cizince, doklad prokazující bezdlužnost obchodní korporace, jde-li o cizince, který je statutárním orgánem obchodní korporace nebo jeho členem, doklad o cestovním zdravotním pojištění po dobu pobytu na území, a na požádání platební výměr daně z příjmů.
8. Podle § 178e odst. 2 zákona o pobytu cizinců platí, že bezdlužnost prokazuje potvrzení orgánů finanční správy České republiky, orgánů celní správy České republiky, okresní správy sociálního zabezpečení a příslušné zdravotní pojišťovny, která nesmí být ke dni podání žádosti starší 30 dnů.
9. Podle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu správní orgán řízení o žádosti usnesením zastaví, jestliže žadatel v určené lhůtě neodstraní podstatné vady žádosti, které brání pokračování v řízení.
10. Žalobkyně v žalobě namítala nezákonnost postupu správního orgánu I. stupně, jež byl aprobován správním orgánem II. stupně, neboť řízení nemělo být zastaveno a správní orgány měly rozhodnout meritorně. Soud tuto argumentaci nesdílí, zejména s poukazem na to, že chybějící doklady o bezdlužnosti žalobkyně představují podstatné vady její žádosti o prodloužení pobytu a v této souvislosti odkazuje soud na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 7. 2016, č. j. 2 Azs 76/2015-24, v němž byl vysloven pro projednávanou věc zcela přílehlavý závěr, že *správní řád obecně spojuje s žadatelovou nečinností zastavení řízení ve smyslu 66 odst. 1 písm. c) správního řádu pokud jsou vady takové*

Shodu s prvopisem potvrzuje I. K.

intenzity, že právě kvůli nim nelze v řízení pokračovat. Důvodem pro zastavení řízení není tedy jakákoli vada formální, např. vada v označení správního orgánu, ale pouze taková vada, která svou povahou skutečně brání pokračování v řízení, resp. brání tomu, aby bylo možno žádost z obsahového hlediska projednat. V posuzovaném případě se jednalo o doklady, které byla žalobkyně k žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání povinná předložit ze zákona (§ 46 odst. 7 zákona o pobytu cizinců) a jejich nedoložení tak ve svém důsledku znamenalo nemožnost tyto podklady z formálního i obsahového hlediska posoudit, a proto lze konstatovat, že žalobkyně neodstranila podstatné vady žádosti. Správní orgán I. stupně pak v odůvodnění svého rozhodnutí tuto skutečnost dostatečně zdůvodnil, když v nedoložení zcela konkrétních zákonem požadovaných dokladů k žádosti o prodloužení platnosti dlouhodobého pobytu za účelem podnikání shledal podstatnou vadu předmětné žádosti bránící pokračování v řízení. Toto zjištění pak zcela postačovalo pro aplikaci právní normy umožňující zastavení řízení o předmětné žádosti podle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu. Správní orgán I. stupně přitom nebyl povinen vést řízení ke zjištění skutečností, které mohly být důvodem proto, že žadatelka požadované doklady nepředložila. Jelikož právě projednávaný případ po skutkové stránce takřka totožný s okolnostmi, jež posuzoval Nejvyšší správní soud, zdejší soud se s těmito závěry plně ztotožňuje. I v dané věci totiž žalobkyně ke své žádosti v řízení před správním orgánem I. stupně nedoložila veškeré potřebné náležitosti, jež pro žádost o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání vyžaduje § 46 odst. 7 zákona o pobytu cizinců, a přestože byla následně správním orgánem I. stupně řádně a srozumitelně vyzvána, které doklady má dodatečně ve stanovené lhůtě předložit, do vydání rozhodnutí o zastavení řízení potřebné a podstatné náležitosti v podobě těchto dokladů o bezdlužnosti ve vztahu k finanční správě a české správě sociálního zabezpečení nepředložila, ačkoliv byla o možných následcích takové nečinnosti řádně poučena.

11. Soud dodává, že správní orgán I. stupně přitom není jakkoliv povinen ve svém usnesení následně osvětlovat, které doklady považoval za podstatnou náležitost žádosti a které nikoliv, neboť již z dikce samotného zákona o pobytu cizinců je zřejmé, že nezbytnou součástí žádosti jsou veškeré uvedené doklady a bez jakéhokoliv z nich tak nelze ve věci meritorně rozhodnout. Za podstatné podle názoru soudu třeba rovněž považovat, že od podání žádosti (25. 5. 2021) a výzvy k doplnění žádosti z téhož dne do vydání rozhodnutí o zastavení řízení (27. 8. 2021) uplynul značný časový prostor, ve kterém žalobkyně jako žadatelka měla možnost požádat o prodloužení lhůty, což neučinila a teprve po vydání rozhodnutí správního orgánu I. stupně předložila požadované doklady o bezdlužnosti, jež rovněž byly datovány až po vydání rozhodnutí správního orgánu I. stupně.
12. K námitce žalobkyně o dodatečném předložení potřebných dokladů o bezdlužnosti soud konstatuje, že při správném použití zásady koncentrace se podle § 82 odst. 4 správního řádu k novým skutečnostem a návrhům na provedení nových důkazů, uvedeným v odvolání nebo v průběhu odvolacího řízení, se přihlédne jen tehdy, jde-li o takové skutečnosti nebo důkazy, které účastník nemohl uplatnit dříve. Namítá-li účastník, že mu nebylo umožněno učinit v řízení v prvním stupni určitý úkon, musí být tento učiněn spolu s odvoláním. Zásada koncentrace řízení je jedna stěžejních zásad správního práva, jejímž účelem je zamezit účastníkům řízení podávat ve věci stále nové návrhy na provedení důkazů, které by znemožnily správnímu orgánu pravomocně končit věc v zákonem stanovených lhůtách. Každý účastník je nucen aktivně svá práva hájit, a to již v řízení před správním orgánem I. stupně. Nehájí-li účastník aktivně svá práva, musí si být vědom následků, které mohou v případě jeho procesní neaktivity nastat, tedy že správní orgán II.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. K.

stupně nepřihlédne k takovým skutečnostem a důkazům, které mohl účastník uplatnit již dříve v řízení před správním orgánem I. stupně. Postup žalovaného byl správný a také plně v souladu s § 82 odst. 4 správního řádu, neboť žalobkyně v odvolání pouze stručně uvedla, že doklad o bezdlužnosti finanční správy nemohla předložit, ačkoliv neuvedla žádné okolnosti a důvody, kterými by tuto prodlevu zdůvodnila. Ve vztahu k dokladu o bezdlužnosti české správy sociálního zabezpečení v tomto směru ani ničeho netvrdila a pouze předložila doklad o bezdlužnosti datovaný po vydání rozhodnutí správního orgánu I. stupně.

13. Zásada koncentrace řízení není neomezená a v určitých typech řízení je prolomená zásadami uvedenými v § 2 a § 3 správního řádu. Typicky se jedná o řízení o přestupcích a správních deliktech (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2009, č. j. 1 As 96/2008-115, č. 1856/2009 Sb. NSS, a ze dne 27. 11. 2012, č. j. 1 As 136/2012-23, č. 2786/2013 Sb. NSS). Koncentrační zásada se dále neuplatní také v řízení, v nichž má být z moci úřední uložena povinnost (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 4. 2011, č. j. 5 As 7/2011-48, č. 2412/2011 Sb. NSS). Výjimka z uplatnění zásady koncentrace řízení se ovšem v nynějším případě neuplatní. Řízení se vede o žádosti žalobkyně, které nebylo zahajováno z moci úřední, nebylo rozhodováno o uložení povinnosti ani o otázce správního trestání. K uplatňování této zásady koncentrace běžně dochází též v pobytových věcech cizinců a nepřipouštějí se zde žádné odchylky (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 11. 2015, č. j. 3 Azs 162/2015-43, ze dne 3. 3. 2016, č. j. 10 Azs 95/2015-36, ze dne 29. 8. 2016, č. j. 7 Azs 99/2016-36). Uvedená zásada se tedy vztahuje i na případ řízení o žádosti žalobkyně.
14. K argumentaci žalobkyně, že ze strany žalovaného a v jeho postupu při vydání napadeného rozhodnutí se jednalo o přepjatý formalismus se zdejší soud zcela ztotožňuje s argumentací žalovaného obsaženou v jeho vyjádření k žalobě s tím, že dodržování právních předpisů nelze považovat za přepjatý formalismus, ale za interpretaci příslušných procesních předpisů dle ustálené judikatury a v souladu se zavedenou správní praxí. Takový postup je obecně v zájmu právní jistoty účastníků řízení, byť v konkrétním případě nemusí být ku prospěchu žalobkyni. Žalovaný přílehlavě odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 9. 2018, č. j. 2 Azs 180/2018-51, ve kterém byl vysloven závěr, že pokud by stěžovatelka chtěla brojit proti přepjatému formalismu způsobujícímu porušení jejích ústavně zaručených práv, musela by napadat ústavní konformitu dotčených ustanovení zákona o pobytu cizinců. Stěžovatelka tak ovšem sama nečinila a rovněž krajský soud ani Nejvyšší správní soud k tomu neshledaly důvody. Za přepjatý formalismus nelze tak považovat postup, kdy správní orgán I. stupně zastaví řízení o žádosti žalobkyně z důvodu nedoložení podstatných zákonných náležitostí žádosti.
15. Jestliže žalobkyně namítala, že důsledky rozhodnutí žalovaného mají dramatický dopad do jejího soukromého a podnikatelského života, zdejší soud konstatuje, že u tohoto typu rozhodnutí obecně nepřichází posouzení přiměřenosti jeho dopadů do soukromého a rodinného života žadatelky v úvahu, jelikož se o věci meritorně nerozhoduje (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 11. 2015, č. j. 6 Azs 226/2015-27, ze dne 28. 7. 2016, č. j. 2 Azs 76/2015-24 a ze dne 19. 1. 2017, č. j. 10 Azs 206/2016-48). Správní orgány tedy nebyly povinny zkoumat přiměřenost dopadu usnesení o zastavení řízení do rodinného a soukromého života žalobkyně a o žádosti žalobkyně pro její vady nemohly rozhodnout jinak, než řízení usnesením zastavit.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. K.

16. S ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl. Správní orgány rozhodovaly na základě dostatečně zjištěného stavu věci a napadené rozhodnutí není nepřezkoumatelné ani nezákonné.
17. O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ust. § 60 odst. 1 s. ř. s., dle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měl úspěch žalovaný správní orgán, náhradu nákladů řízení nežádal, a proto soud vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, a to v tolika vyhotoveních (podává-li se v listinné podobě), aby jedno zůstalo soudu a každý účastník dostal jeden stejnopis. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaje o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 23. ledna 2023

JUDr. Vilém Šetek v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje I. K.